

L'ENSENYAMENT, CAIXA DE RESSONÀNCIA EN ENTREDIT

Acaba de començar una nova reforma educativa que s'anirà articulant de forma lenta al llarg dels propers anys. Se la coneixerà, sembla, com la Llei Orgànica de l'Educació (LOE). Amb l'entrada de la nova reforma es derogarà la llei aprovada pel PP el 2001 que duia el nom de Llei de Qualitat (LOCE). D'aquesta darrera llei, des de *Comunicació Educativa*, en anteriors editorials, n'havíem parlat, destacant com a aspectes negatius el sentit que la LOCE era una llei tremendament partidista, realitzada sense cap base de consens, gestada per afavorir un determinat tipus d'escoles assistents religioses, i totalment desvinculada del que requeria l'ensenyament d'una societat plural. La derogació de la llei, consegüentment, la veiem –i ara la veiem–, com un avenç positiu i necessari per aconseguir una veritable escola popular, lliure però amb responsabilitats, de compromís didàctic i no de parauleria asfixiant.

La LOE presenta bastants novetats de fons i de forma respecte a la LOCE. Sembla que la nova llei ha acceptat, parcialment, els raonaments d'un ampli sector de l'escola pública que veia un perill de desmantellament del que tant havia costat aconseguir. Desitgem que ara, allò que se'ns ven del "nuevo talante" per part dels que governen, no sigui només un eslògan electoral, sinó que esdevingui un eix real d'actuació i que la comunitat educativa formada per pares, professionals de l'ensenyament i polítics, en sintonia, sàpiguen estar a l'altura que correspon. I és d'esperar que aquests, junts, configurin una normativa de llei d'ampli consens, adequada a les necessitats i de durada acceptable, no subjecta als vaivens polítics, que impliqui que l'educació sigui una eina de transformació per formar ciutadans amb sapiència i compromesos.

Parlem, però, del que sabem de la LOE. D'entrada, en general, podem afirmar que la llei té més sensibilitat i seny que la llei anterior. De fet, no es necessitava gaire empenta per aconseguir-ho. Alhora, la nova llei resulta més pensada, es nota que hi han participat professionals en actiu de l'ensenyament. Aquesta participació és precisament un dels punts en positiu que volem destacar. De sempre s'ha dit, i amb raó, que qui ha de desenvolupar efectivament una llei per fer-la bona o insípida és el professorat, i hi ha el precedent en nombroses ocasions que a aquest no se'l consultava convenientment. Si aquesta consulta i debat es generalitza, com esperem, per afinar la normativa i per implicar més gent, ens

agradarà que el diàleg sigui obert on correspon, sense menystenir cap sensibilitat, per descabdellada que sembli. La utopia dels bons professionals, d'aquells que llegeixen i escriuen, d'aquells que reflexionen i que fan pensar, mai no s'hauria de perdre en nom d'una uniformitat institucional.

Però què apunta la LOE a Primària? Els eixos essencials que s'hi articulen passen per: una repetició com a màxim en tota l'etapa, amb suport especial als alumnes repetidors –caldría fixar adequadament com plantejar aquest suport especial, ja que les repeticions poden obeir a diversos motius–; la introducció d'una nova disciplina, que durà el nom d'Educació per a la ciutadania –mirant de tenir un programa diferenciat i alhora inclús amb altres matèries, no fos cas que derivés en intromissions partidistes de trista recordança–; i el foment de la lectura en totes les matèries del currículum, mecanisme que fins ara només es plantejava des de les llengües i que a partir d'aquest moment es farà extensiu a totes les matèries del currículum –seria bo no descuidar que la lectura com a mecanisme no es demorés innecessàriament a Primària–. Aquest darrer punt de foment de la lectura considerem que haurà de ser de capital importància per al sistema educatiu. I ho haurà de ser perquè prou sabem que un dels desencisos del sistema, que ha fet escriuir-lo, ha estat l'anomenat fracàs escolar, exemplificat en unes taxes de lectura comprensiva i interpretativa molt baixes. Si en un futur, des de qualsevol àrea, amb biblioteques escolars adaptades i amb un professorat compromès d'ajuda als alumnes, s'aconsegueixen millors registres, creiem que es posaran les bases de millora necessària.

Altrament, en la reforma, s'hi observen algunes continuïtats, com la persistència de l'ensenyament de la religió catòlica, voluntària a l'hora d'escollir-la i avaluable, fet que demostra que en aquest tema el PSOE no pot –o no vol?– remoure sensibilitats que s'aparten de la lògica científica que implicaria que la religió catòlica –o la que fos–, es pogués cursar, practicar i exercir als llocs on correspongués, fora de l'àmbit escolar, sense interferències. En aquest tema volem destacar que s'ha obviat i menystingut l'acord del Consell Escolar de l'Estat, partidari de derogar els acords amb el Vaticà, demostrant que hi ha unes rutines –que es reproduïxen immerses a l'escola– que costen de superar. Malauradament, l'educació és una caixa de ressonància en entredit.